

En Borbergs-historia för 120 år sedan

Tanken vandrar flera generationer tillbaka i tiden och stannar i Borbergs fåbod. Där fanns Bus Karin ensam med sina kor. Det var långt lidet på hösten. Hennes anhöriga var hemma på Sollerön för att ordna med något i ladugården, innan de kunde buföra hem med korna. Det var så underligt tyst och stilla. Hela sommaren hade det funnits lekande och stojande barn där, folk i alla stugor och fän i alla ”fjos”.

Men inte nu. Alla andra hade buffrat hem till ön. Inte ett ljud hördes och denna tystnad skrämde henne, liksom den ängslan hon kände för det som väntade. Hon skulle föda barn, och det kunde bli när som helst.

Det var kväll och dags att bära vatten från källan till ”fjoset”. En bytta med vatten måste hon bära in i stugan också. Hon lade sig till vila, men vilan blev inte lång. Tidig morgon vaknade hon och förstod att stunden var inne, den kunde inte uppskjutas. Hennes första tanke gick till korna som stod bundna i ladugården. Om allt inte förlöpte normalt, skulle de få stå där i flera dygn. Ytterliga två liv skulle vara i fara, hennes och barnets. Hon knäppte sina händer och tänkte på den Allsmäktiges ord: ”Åkalla mig i nöden så skall jag hjälpa dig”.

Med den förtröstan gick hon till ladugården, fast det kändes näst intill omöjligt. Hon utfodrade sina djur, mjölkade och klarade av vad som skulle göras. Hon gick in i stugan, och ställde undan mjölken. Lyktan som hon haft med sig ut lät hon lysa, för det var ännu inte ljusan dager. Grytan som hängde i öppna spisen fyllde hon med vatten och tände eld under. Hon ordnade det som gick att ordna

och intog sedan sängen. Bus Karin fick förlösa sig själv och klara allt som krävdes vid ett barnafödande. Allt hade gått normalt, och hon tackade Gud för hjälpen.

På eftermiddagen satte hon sig på bänken vid stugväggen för att ta igen sig. Det var soligt och varmt fast det var långt inpå hösten. Då fick hon se häst och vagn komma på vägen förbi stugan. Vilken lättnad! Det fanns en människa till i fåboden. Då körkarlen såg Bus Karin sitta där, stannade han upp och pratade. Plötsligt fick han höra ljud av ett spädbarn. Förvånad frågade han: "Tä-ä-j, män ukän a nånn litn kripp jän då?" Och Bus Karin svarade: "Täjj, e'nt ä i då ä!"

Året var 1882 och Axel Bohms far var kommen till världen. Gossen fick namnet Bus Anders Andersson och blev sedermera soldat Anders Bohm. Den som återger denna händelse har tillbringat många oförglömliga somrar i Borberg.

Stina Håll

Anders Bohm